

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**In Canonem Sacrificii Missae, Vti & reliquas eiusdem
Partes Brevis Ac Lvcv lenta, & ad pietatem vtilis Expositio**

Veken, Frans van der

Coloniae, 1644

§ 3. De sumptione Corporis Christi

urn:nbn:de:hbz:466:1-9878

§. III.

De sumptione Corporis Christi.

Sacrificium habere se instar Conui-
suij, quod mortales more nostro in-
struamus Deo, pro sua clemētia ad eam
nobiscum familiaritatem se demittēti,
notum est ijs, qui vel mediocriter sa-
cras paginas tractarunt. Hinc enim Al-
tare apud Prophetam *a*, *Mensa Domini*
dicitur, & in Leuitico *b*, victimæ *Panis*
seu *cibus Dei*. Eandemque ob causam
ijs solis sacrificia constabant, quæ in
mensis hominum essent in honore: cę-
tera verò vt immunda proscribebantur.
Sed quia Deus solo affectu nostro
contentus, ferculis nostris non eget,
ea creaturis remittit, & has sui veluti
loco ad illa consumenda substituit, vt
ignem in holocausto, vel etiam Sacer-
dotes, aliosq; in pacificis aut expiato-
rijs victimis.

Sa-

a Malach. 1. v. 7. b Leuit. 22. v. 25.

Sacerdos itaque, qui haectenus ex pane vinoq; Eucharistico mensam DEO instruxit; nunc vicissim fit Dei conuiuia: maximi sanè Principis, vt locum habeat monitum Sapientis a: *Quando sederis, vt comedas cum Principe, diligenter attende, quæ apponuntur ante faciem tuam.* Idq; dum facit, videt appositum *Panem*, non vulgarem, sed *cœlestem*, quippe qui cœlorum curiam pascat, plenaq; beatitudine repleat. Hunc ergo manu capiens, & viuam in se excitans tanti mysterij fidem, non in externa hærentem specie, sed ad interiora velaminis peruadentem: *Panem*, inquit, *cœlestem accipiam, & nomen Domini inuocabo*: cœlorum terræq; Domini, hinc haud longè distiti, sed propè inter digitos sub eiusdem Panis velamentis contenti.

Inuocat autem pij Centurionis verbis b: *Domine non sum dignus, vt intres &c.* quibus infimi instar, tenuif-

I 3

simiq;

a *Proverb. 23.* b *Matth. 8.*

fimiq; hominis, qui magnum conspiciat Principem virum limen iam attingentem sui tugurij, demississimè atque ex animo suam profitetur indignitatem. Cumque sciat nullo id Principis commodo, sed in sui tantum gratiam fieri, beneficium non detrectans, modum excusat: quippe quod vnico verbo, etiam ab absente, sine tantæ Maiestatis abiectione conferri queat. Ter hæc verba repetuntur, vt interea magis expendatur magnitudo venientis, & cum nostra paruitate conferatur: illius Omnipotentia cum nostra imbecillitate: illius Sapientia cum incredibili nostra stultitia: illius Bonitas cum cordis nostri malitia: & sic magis tam dispari vtriusq; conditione obstupefacti, tantò cordatiùs dicamus: *Domine non sum dignus.*

Porro ad hæc verba Sacerdos manus ferit pectus, siue ad indignitatis suæ conscientiam testandam, siue ad se puniendum, quod accuratiorem in
 tanti

tanti Principis aduentum præparationem neglexerit. Tum verò hostiâ se signat, deprecans vt Corpus Domini in æternam vitam animum ipsius custodiat; ac se humiliter inclinans, cubitisq; super altare positus (vt sic intra aram Sacrificium consummetur) ambas hostiæ partes ore excipit, & reuerenter consumit.

Sumptâ diuinâ hostiâ, Sacerdos iungit manus, & quiescit aliquantulum in meditatione sanctissimi Sacramenti. Ita Ordo Romanus, haud longiorem præscribens moram, vt imbecillitati humanæ consulat, & continuationi Missæ. Alioqui quid minus coram Dei Maiestate, & tot beatorum Spirituum comitantium cœtu, hîc à Sacerdote præstandum; quàm quod olim vel in vnus reuerentiam Angeli factum ab vtroque Tobia, quando illius personâ & dignitate compertâ, *prostrati per horas tres in faciem, benedixerunt Deum?*

I 4

Quid

a Tob. 12.

Quid autem interea sit mente agitan-
 dum, quibus viuae fidei, profundæ hu-
 militatis, intimiq; amoris actibus va-
 eandum, sua tunc quemque vnctione
 spiritus docet. Ipse quoque cœlestis Pa-
 nis vi quadam sua, piè sumentis mētem
 illuminat; haud aliter quā Ionathæ o-
 culos gustatum mel *a*. Ita Discipulis e-
 uenisse legimus, quando in Emaus ca-
 stello, vel diuinum hunc panem, vt plu-
 ribus Scripturę Interpretibus placet, vel
 certè alium, qui illius imaginē gereret,
 acceperunt: *aperti enim sunt oculi eorū,
 & cognouerunt eum in fractione panis b*.
 Sic & hodie religiosè cōmunicantibus
 oculi fidei panduntur, quibus Dominū
 agnoscant; nunc vt Regem super Sion
 constitutum, Redemptorem, Monar-
 cham Orbis potentissimum: nunc vt
 Mediatorem, Sponsum, Aduocatū,
 Pastorem, Doctorem, Sospitatorem;
 aliquando vt Lucem mundi, Viam, Ve-
 ritatem & Vitam: aliquādo alijs modis.
 Si-

a 1. Reg. 14. b Luc. 24.

Simul diuino igne cor succenditur, vt
illustrationi mentis affectus respōdeat.
Si Seraphico Doctore a, vti par est, cre-
dimus, nullam refectionem spirituales
post Communionem sentire, *signum est*
spiritualis infirmitatis vel mortis: Ignem
posuisti in sinu, & non sentis calorem;
mel in ore, & non sentis dulcedinem?

§. IV.

De sumptione Sanguinis Christi.

Satis constat, non posse nos DEO
spares vnquam gratias referre: non
solum propter beneficiorum eius ma-
gnitudinem; sed etiam quod exhibere
se gratum pro beneficijs diuinis sicuti
nouum virtutis est opus, ita nouum Dei
donum beneficiumq; existat. Crescunt
igitur nomina apud Deum contracta,
dum ea conamur dissoluere, & vbi
beneficijs acceptis respondere grati-
tudine nitimur: hoc ipsum saltem

I §

præ-

a S. Bonau. de Præp. Miss. c. 14.